

vještina rukovanja čekićem

luko paljetak

OZIRISOV PALIMPSEST

Zar samo ovaj dio proljeća, ovu kitu cvjetica što me gleda očima bivših ljudi zaslužujem, a i taj prodao mi je starac od glave hrom do nogu, i dalje, zar su i tu prikrižili me tvorci proljeća kojim grudni nalik na brvna trula preskače zelen jarac

s pamučnim srcem, jetrom i udom (pa i papkom i rogom), gledam zjenu zelenu ovog cvijeća u čaši gdje je vino stajalo, a sad teče zajedničkim nam žiljem, i ožiljem, i sreća i jest u tome što sam pod neprikladnom šapkom smjestio ovu glavu kozmičku koja nijeće

potrebu šapke, kosom stršeći prema vjetru i zemlji koja vjetar u kutijice male zatvara, kao skupu kozmetiku, i zbilja dobro je da sam dio proljeća što mi jetru u visibabu šumsku pretvara, praveć šale s drugim mi udovima, jer nema takva bilja

što meni se ne bi završilo, a možda i počelo pretvarat u pogled koji nitko ne može podnijeti

ČEHOVLJEVE NAOČALE

To nije vjetar nego Čehov je, i tri sestre izlaze gde iz mora na konjima od krute nebeske hladetina i jašu preko kopna koje je scena sasvim staklena, pod njom šute mrtvaci okupljeni u zabavne orkestre i sviraju, polako raspucava se opna

uha između nogu, tako se Čehov čuje u plaću male djece, i što je, dakle, tu je;

to nije vjetar nego Čehov je, ili Gogolj,

draga, ne mogu posve procijeniti, i strepim, iz mora konji evo izlaze, slano ržu, kako se kaže; ljubav s tobom što mogu bržu vodim, jer vjetar može prestat, jer može ogolj – ene napustiti nas prije, vaj, nego slijepim

one mu naočale

PODVODNA KATEDRALA

Čuo se vjetar s juga a ti si bila prozor i zadržavala si nalete pune soli i neba, ja sam bio glagoljsko jedno slovo na pergamentu tvojih rebara, dalekozor usmjerila si k meni, obrnut, to me boli šaptao sam ti, malen, i ulazio krišom u tebe, kao šturak, obasut gustom kišom

metala tvoga srca, ti se mi svoje dane kazivala u duši, a ja, kolekcionar, školjke tražio sam dolje na tvome dnu, i dalje malen, zatim dogodilo se ovo: postajao sam veći i ispunio svu zaštitnu tvoju kožu, zatim se čuo zvonar podvodne katedrale, s nutarnje tvoje strane

bio sam Krist i Liszt

VJEŠTINA RUKOVANJA ČEKIČEM

Kutija čavala sam iz koje vadim jednog po jednog, zabijam ga i se, iznutra, vješam ukrase zatim, slike, krajolike, organe unutarne, i razne bilješke mojeg tjednog života, ili vječnog (vremena uvijek mijesam), i trudim se da sve to nekako u me stane,

da čavao izdrži, i da ih dosta bude za stvari što će doći; udarim nekad snažno i probije mi kožu čavao, viri jaka čelična bodlja pa se ogrebem – nije važno, samo da krv ne teče, jer nezgodno na ljude to djeluje, jer oni vjeruju da mi dlaka

izrasta, malo jača, ne čavao ja i nju obrijem, ali čavle i dalje istom snagom zabijam gusto u se, iznutra, kako rekoh, za upotrebe razne, kretnjom posvema blagom, na jezik i u srce, iznutra, jer to finju protočnost krvi stvara; tako polako stekoh

vještinu rukovanja čekićem, rukovanja uopće.

ALEKAMIJA SUZE

Kolika nužda leži, i pakao, u maloj orbiti samo jedne jedine suze, kakav napitak s više groznih mogućnosti iz uma, koliko neba leži u takvoj zvijezdi paloj iz vasione oka, u njoj je mračna šuma i kroz nju ide netko opasan, crn, i dlakav

vukući svoju tajnu pecaru, stare kotle i retorte i cijevi čadave kao srce ljubomornoga, kuha piće za lijek od mnogih jednakah suza, skuplja rosu što kvasi mrce nage i uzdignutog uda i čvrstog dotle dok djevoja ga neka ne objaše bez strogih

obzira ili smisla za grijehe; kakva špilja u samo jednoj suzi jedinjoj, kakva rupa u svemiru za glavu čovjeka koji noćnu posudu i za krunu rabi i vlada zbilja u njoj ispitujući budućnost dok mu lupa u glavi drvosječa što siječe onu moćnu

šumu (iz prve strofe): u ruci mu je bradva oštra, pa kad mu treba rascijepi sebe na dva, rascijepi sebe za dva. . .

PLEASURE \$ PURPOSE

Sve šutnje nekad riječi bile su pa su dar govora iznenada zaboravile, žive u stvarima od sada i od tamo ih treba čupati kao zlatne zube iz glave, par po par, i umetat ih u glavu treba, krive i prave, kao vaga, jer to što na njih vreb

zaista širi glavu za koju tijelo građe posve je neprikladne pa zato joj se mjesto pomiče među noge od kuda zatim stane sricati smisao im na slogove i često uspije naći pravi, jer se polako, dane i dane, diže strasno žudeći da ga nađe;

govori dakle, glavo, u nogama, i rasti postupno prema mjestu bivšem, sve su šutnje ponovno riječi drugih oblika, reci djevi što imaš reči djevi, objasni sve joj slutnje, govori sve što imaš jer češ svejedno pasti tamo gdje jesi, svima govori, usput ševi. . .

OBLINA

U ruci držim ovu oblinu, ovaj zrak sposoban da sve bude a nije nego ruka u zraku zaobljena, držim oblinu svijeta, jabuku kralja vrlo uzmožna ili čak i lubanju u kojoj žeton se zemlje šeta i zuji kao muha bez ikakvoga zvuka,

i kuglam tom se oblom lubanjom, gdje su duplje palac i srednjak držim i gađam pivske boce na kraju duge staze koja je slučna putu u utrobu nad kojom netko, da bude skuplje, na koncima sve drži i natiče na koce - karike što nas vežu, minutu po minutu,

i neprestano gubim, čak i oblinu ruke, i zbog toga je zatim ispružam, zatim prosim oblinu onu davnu, jabuku, smokvu, sisu, lubanju, ili onaj kuglični mali ležaj

SVEMIRSKI LUK

Kao da nožem luk svemirski netko reže, a tko to, što ja znam, u očima nam suze vide se kao kap jesenje kiše, plač obuzima nas kao da nešto blisko veže s liščem nas koje tankim usnama svojim muze veliku kravu neba nabodenu na mač

i čačalicu kojom polako čisti zube veliki žvakač rujnih oblaka, možda vjetar a možda netko treći koji je nekad bio oblak i možda pjesnik, gospodo koju ljube i oni koji ljube pod vodom, njihov dio zapravo najveći je, iznosi cijeli metar

vašega bijelog platna na koji pada svaki nenapisani stih i tako cijela knjiga postaja svaka vaša haljina, da je čita čitanju vičan čovjek dok oblaci se laki pretvaraju u blago pirjanu hranu, jaki reže ih nož i naša jedina tad je briga

da razrežemo luk svemirski i da i ta radnja, bez dvojbe važna, obavi se bez suza

BOŽICA MALOG KUĆNOG LOVA

U kući uđe dijete i kuća tijelo majke postane, i sve stvari, stolovi, zdjele, knjige, odjeća, bradavice dobiju, nude mlijeko srca, i kanarinca, cvrkutav jezik brige, odnosno skrbi, stroge gramatike u bajke pretvore šturu svoje zakone: tu je meko

i zaobljeno poput svemira ili zrna grožđa na stolu netko prisutan, i sva stela nebesa dojlja su zvjezdana, netko diše glazbedno kao mala spineta koju srna trepavicama dira, sve je odjednom tiše i blaže, čak i zvono, i hladnjak: tu je Velna,

božica malog kućnog lova na neumornu ljubav

KROZ STAKLO

Kroz staklo gledam more i imam cijelu hrpu pastelnih boja, samo jedan će potez moći naslikati ga ovdje na papir gdje bi mala stopala dječja mogla stati i zatim doći i brod će s ljljanima umjesto sidra; krpu imao bih u ruci da mogu se po noći brisat od noći, zatim zvijezda bi koso pala

U more, kao more u zvijezdu, pa bi slana mirisala nebesa nad otocima s nogom žučkastog češljugara, u travi, u dubini između dva krejona na stolu, mala rana bilo bi sunce koje zalazi, kaže zbogom bogu u maloj suzi bršljana koji čini

napore zaljubljenih tetiva dok se penju niza zid prema bliskom šumoru žene; gledam kroz staklo more, imam i boje, lijepo, masne, i umrljane prste, ostavljam trag u htijenju da crtu horizonta uhvatim, zato sjedam čvrsto na ovu radnu stolicu što je stijenju

podvodnom nalik, brzo odustajem i zatim sa stakla brišem svoje otiske, da bi jasne zrake obasjat mogle leđa mi, kobilicu podzemnog brzog broda, još jedino da vratim more u kutijicu za boje, a njih bacam u nj: pljus, pljus, pljus. . .

